

kan derfor ikke være ganske enig med den ærede Finanzminister i at bruge dette Udtryk, det er en personlig Skat; thi deraf vil let flyde, hvad vi hørte her i Salen blev gjort gjældende igaar, at, naar en Mand har stor Familie eller svagelig Familie, bør Beskatningen tage Hensyn dertil. Det ligger vistnok udenfor de fiskeale Hensyn, thi Staten maa paa andre Maader sørge for Familierne, og at den gjør det, vil vistnok ikke være Noget ubekjendt. Jeg skal blot nævne et Exempel, hvoraf det vil blive klart, at Familier have tilsvarende Lettelser af at tilhøre Staten; det er naturligt, at, naar en Familiefader har mange Børn, der skulle opdrages, saa bliver denne Oplærelse langt billigere i Staten, end den vilde blive uden Statens Indretninger. Den Underviisning, som nu kan erhverves for nogle faa Dalerer maanedlig, den vilde ellers ikke kunne erhverves for flere Hundrede Daler. Deri have vi et Exempel paa den Beskyttelse, som Staten giver Familierne. Derfor skulle vi nu ikke atter tage Hensyn til Familien. Heller ikke kan man tage Hensyn til de stedlige Forhold, som ogsaa er gjort gjældende; man kan ikke tage Hensyn til dem fra det Dødblik, at Skattnormen er fastsat; noget Andet er det, at man kan tage Hensyn dertil, inden man fastsætter den lavere Grændse, hvorfra Beskatningen skal begynde, thi det vilde da være nødvendigt at vide, om der ikke var noget Sted i Landet, hvor for Exempel det Minimum, vi her have sat, er saa lille, at en Mand ikke kan leve deraf, thi, var dette Tilfældet, saa maatte jo denne Sum sættes høiere. Men, naar denne Bestemmelse er tagen, troer jeg ikke, der mere maa tages Hensyn til stedlige Forhold.

Der er et andet Hensyn, som det forekommer mig ikke har været tilstrækkeligt udpeget under Forhandlingerne, det er det, at vi ikke ere isærd med at paaligne en Formuesskat, men at det er en Indtægtsstat, og det vil jeg navnlig gjøre gjældende, for at vise, at Indtægtskatten ikke skal være progressiv. Vi have her, saavidt mig bekiendt, af Skatter paa Formue ikke andre end Skatten paa Arv og ved Overdragelsen af Eiendomme. Jeg vil tillade mig at opholde mig nogle Dage

blik ved Beskatningen paa Arv, og jeg troer at være i min gode Ret, da Slutningen af Lovudkastets § 2 bestemmer, at disse Beskatninger, som vedkomme Arv, skulle staae uforandrede derfor Fremtiden. Jeg troer, at, var der nogen Skat, der skulde være progressiv, saa maatte det være Formuesskatten, Skatten paa Capitaler, men ikke Skat paa Udbytte af Capitaler. Beskatningen af Arv maa jo betragtes som en Betaling for den Beskyttelse, Staten yder Borgerne ved Indsamling af Capitaler. Jo lettere denne Indsamling bliver, desto større maa den dertil svarende Skat være; nu maales jo den Lettelse, hvorved Capitalerne oppares, ved den Tid, der medgaaer til at give Capitaler af forskellig Størrelse den samme Tilvæxt, og det er jo klart, at en større Capital lettere faaer en vis Tilvæxt, end den mindre Capital kan faae den samme Tilvæxt. Jeg troer, det vil blive tydeligt ved at opholde mig her ved et Exempel. Antag vi, at en Mand opparver aarlig af sin Indtægt 100 Rbd., som han lægger hen, for deraf at danne en Capital, hvornaar kan da denne Mand siges at have erhvervet sig en Indtægt af 100 Rbd. i evig Arv og Cie? Naar han har erhvervet saa stor en Capital, som giver disse 100 Rbd. i Rente, det vil sige, naar vi fastsætter Renten til 4 pCt., om henimod 18 Aar; lader os tænke os denne Virksomhed fortsat, at de af denne Capital udkomne Renter lægges til Capitalen, og der aarlig erhverves nye 100 Rbd., hvornaar vil da Capitalen være stegen saa høit, at den giver 200 Rbd. i Rente? Det vil være henimod 11 Aar; altsaa, efter omtrent 28 Aars Forløb, vil en Mand, der har sparet op paa denne Maade, være i Besiddelse af en Indtægt af 200 Rbd. Spørge vi nu paa lignende Maade, hvornaar han vil have en Indtægt af 300 Rbd., saa vil dertil findes at medgaae endnu omtrent 7 Aar, altsaa om 35 Aar. Der see vi tydeligt, at til at erhverve en høiere Indtægt behøves der kortere Tid end til at erhverve en mindre, det vil sige forholdsviis kortere Tid; til at erhverve 100 Rbd. Indtægt behøves saaledes 18 Aar, til at erhverve 200 Rbd. 28 Aar og til at erhverve 300 Rbd. 35 Aar. Tiden vører ikke i saa stærkt Forhold som